

Бог — твій Батько

«Дитино моя, ходімо до церкви?»

Почувши ці слова, я бігла до мами. Вона брала мене за руку і ми йшли до церкви. Гадаю, саме через ці довгі прогулянки з мамою я любила там бувати. Якось у неділю, коли ми поверталися з церкви назад у село, мама несподівано зупинилася. Вона зірвала дику квітку, що сором'язливо цвіла обабіч дороги, і заправила мені у волосся, прямо за вухо. Тоді поцілувала мене в щоку і ніжним, сповненим любові голосом прошепотіла: «Як чарівно ти виглядаєш, моя єдина донько Господа!».

Вираз маминих очей завжди був незмінним. Чисті і глибокі, вони наче зливалися з блакитним небом. Поглянувши на неї, я на мить помітила крапельки сліз, але, не розуміючи тоді її серця, мене лише схвилювали і збентежили слова «єдина донька Господа». Мама часто називала мене «дорогоцінною донькою Господа» з наголосом, як у молитві. Впродовж цілого свого життя вона саме так називала мене в молитві, свою єдину доньку.

Так я зростала, з почуттям великої честі бути донькою Бога, донькою Господа. Моя бабуся по матері Чо Вон Мо також, дивлячись мені в очі, чітко вимовляла: «Бог — твій Батько». Ось чому кожного разу, коли я чула слово «батько», серце вискакувало мені з грудей. Це слово викликало в мене думки не про мого батька, а про Небесного Батька. Завдяки безмежній любові, що панувала в моєму домі, я ніколи не хвилювалася про своє життя. Незважаючи на бідність і те, що батька не було з нами, я була завжди вдоволеною. Усе було так, бо я знала, що Бог — мій Батько і причина мого життя, що Він завжди поруч і дбає про мене. Я відчувала, що Бог — мій справжній Батько від моменту мого народження.

Зараз я розумію, що в мене неабияк була розвинена духовна інтуїція. Мій чоловік помітив цю особливість, і у своїх виступах іноді хвалив мене за далекоглядність щодо подій, які траплялися.

Моя бабуся і мама навчали мене обов'язків небесної любові, аби не надто перейматися власними переживаннями. Вони показали мені приклад, як цілковито, всім серцем підкоритися Богові. Заради Нього вони готові були так виснажливо працювати, що здавалося, кістками поляжуть. Вони молилися дуже щиро і ревно, наче будували велику кам'яну вежу. Також робили й інші екстраординарні вчинки, яких я тоді до кінця не розуміла. Наприклад, відбивали сотні і навіть тисячі низьких поклонів Ісусові протягом дня. А ще готували йому їжу і шили одяг, наче він жив із нами в домі, а відтак робили те саме для Господа, який, згідно з їхніми очікуваннями, мав повернутися в Корею. Цією вірою вони ділилися з кожним зустрічним, а своєю небагатою їжею і речами — з кожним нужденним. Я зростала, зворушена їхнім щедрим і щасливим духом, що формував мій характер.

По кілька разів на день я виходила на ґанок і дивилася в небо. Часто бачила, як пролітають три або чотири прекрасні журавлі. Я не відводила погляду від неба, навіть коли ті зникали за обрієм, міцно обхопивши себе руками, щоби стримати серце, яке ладне було вискочити і полетіти за журавлями.

Одного разу я ні з того ні з сього мама запитала:

— Знаєш, як ти плакала, коли народилася?

— Я ж була геть малою, тож і плакала, як новонароджені — уа-а-а.

— Аж ніяк! Ти плакала «ла-ла-ла-ла-ла», наче співала. Бабуся ще казала: «Напевне ця дитина, коли виросте, стане музиканткою».

Я запам'ятала цю розмову, адже гадала, що ті слова вплинуть на моє майбутнє. Та це не єдине, що мама розказувала, згадуючи моє

ДИТИНСТВО.

Якось вона розповіла, як з'ївши першу миску супу з водоростей, яким традиційно годують породіль, пригорнула мене і заснула. Уві сні побачила сатану, демона-монстра, який кричав так гучно, що гори і ріки дзвеніли від страшного голосу. «Якщо я залишу цю дитину живою, світу загрожує небезпека», — волав він. — Я маю знищити її негайно». Раптово сатана замахнувся, намагаючись вдарити мене, але мама пригорнула мене ближче і щодуху оголосила про його поразку.

«Згинь, сатано! — кричала вона несамовито. — Як смієш ти чинити спроби кривдити її? Це найцінніше дитя Небес! Іменем Господа йди геть, щоб я тебе не бачила! Ти не маєш права тут бути! Ця дитина — під заступництвом Небес, а дні твоєї влади дійшли кінця!».

Мама кричала так голосно, що до кімнати забігла бабуса і почала її трясти. Прокинувшись, вона замислено поглянула в моє обличчя, шукаючи у своєму серці причину, з якої сатана намагався на мене замахнутися. Мама сприйняла це як знак, що мені судилося завдати удару по змієвій голові. І це була відповідь на її та бабусині молитви. Вона поклялася собі: «Я рститиму цю дитину із цілковитою посвятою. Я виховую її чистою і прекрасною донькою Господа, захищаючи від світського бруду».

Десь за місяць мамі наснився інший сон. Цього разу небесний ангел у мерехтливо-білому одязі явився їй на осяяній сонцем хмаринці.

«Сун Е», — сказав ангел, — я певен, ти гадаєш, що не здатна підготувати цю дитину до служіння, яке має на меті для неї Небесний Батько. Але не думай так. Це немовля — Господня донька, а ти — її няня. Присвяти всю свою енергію, аби виростити її в абсолютній вірі, любові і покорі».

Попри це сатана не здавався. Він з'являвся мамі у снах в огидному вигляді, грубо, а інколи й доволі толерантно погрожуючи, доки ми не залишили Північну Корею. Протягом багатьох років мама щосили

боролася, захищаючи мене. Коли я довідалася від мами про ці сни, я серйозно замислилася: «Чому сатана намагався мене скривдити? Чому він не переставав мене переслідувати?».

Хан Хак Джа зі своєю мамою Хон Сун Е — побожною християнкою, котра готувалася до повернення Господа

Revision #2

Created 16 October 2022 19:48:29 by andres

Updated 3 November 2022 09:05:22 by andres